1963
ମଇ 7

ସୁର୍ ଏନାମେଲ ଏବଂ ଷ୍ଟାମ୍ପିଂ ୱାର୍କସ୍ (ପି) ଲିମିଟେଡ଼

ବନାମ

ସେମାନଙ୍କର ଶ୍ରମିକମାନେ

(ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ,
ଏବଂ କେ. ସି. ଦାସ ଗୁପ୍ତା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ - କର୍ମଚାରୀ ବରଖାସ୍ତ - ବିଭାଗ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ତଦନ୍ତ ନାହିଁ - ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ଵାରା ପୁନଃସ୍ଥାପନ - ବୈଧତା - "ନିରନ୍ତର ସେବା", ଏହାର ଅର୍ଥ - ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର 14), ଧାରା 2 (eee), 25B ।

ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀର ଜଣେ କର୍ମଚାରୀ D ଙ୍କୁ 23 ଅକ୍ଟୋବର, 1959 ରେ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କ ତ୍ରୁଟି ହେତୁ ଅନେକ ସାମଗ୍ରୀ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଏବଂ କମ୍ପାନୀ କାହିଁକି ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଶୃଙ୍ଖଳାଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ତାଙ୍କୁ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ହୋଇଥିବା ତଦନ୍ତରେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ପଚରାଉଚରା କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଉପରିସ୍ଥ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କ ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ରିପୋର୍ଟକୁ ସେ ସାମ୍ନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କେବଳ ପଚରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ କାହିଁକି ତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମିଥ୍ୟା ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ । "ଏକାକୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଜଣେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ଭାବରେ ପରିଚାଳନାର ବରିଷ୍ଠଙ୍କ ଆଦେଶର ଇଚ୍ଛାକୃତ ଅବମାନନା କିମ୍ବା ଅବଜ୍ଞା କରିଥିବାରୁ" ତାଙ୍କୁ କମ୍ପାନୀର ସେବାରୁ ବରଖାସ୍ତ କରି ପରିଚାଳନା ଦ୍ଵାରା 11 ନଭେମ୍ବର, 1959 ରେ ଏକ ଆଦେଶ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେଉଁ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ଏହି ବିବାଦକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା, ତାଙ୍କର ମତ ଥିଲା ଯେ ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନିୟମ ପାଳନ କରାଯାଇନଥିଲା; ଏବଂ ଏହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ପରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ Dଙ୍କୁ ଅବମାନନା କିମ୍ବା ଅବଜ୍ଞା ପାଇଁ କିମ୍ବା କମ୍ପାନୀର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ହୋଇଥିବା କଥିତ କ୍ଷତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦୋଷୀ ବୋଲି କହିବା ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ତଥ୍ୟ ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତଦନୁସାରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ବାତିଲ କରି Dଙ୍କ ପୁନଃସ୍ଥାପନ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆଦେଶର ବୈଧତାକୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ

ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଆଧାରରେ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଫଳାଫଳ ଉପରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏହା ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ ଯଦି ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଘରୋଇ ତଦନ୍ତ ପରେ ଜଣେ ଶିଳ୍ପ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବା ସମାପ୍ତ ହୁଏ ଏବଂ ତଦନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅଯୌକ୍ତିକ ନୁହେଁ, ତେବେ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଯଥାର୍ଥତା କିମ୍ବା ସଠିକତା ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ, ଯେଉଁଠାରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ପରି, କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ତଦନ୍ତ ନଥିଲା, ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଫଳାଫଳକୁ ଅଣଦେଖା କରିବାରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ ।

ଏକ ତଦନ୍ତ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ (i) କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ, (ii) ଅଭିଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସାଧାରଣତଃ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇନାହିଁ (iii) ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଜେରା କରିବାକୁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଉଚିତ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇନାହିଁ, (iv) କୌଣସି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଯଦି ସେ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ସହିତ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏକ ଉଚିତ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇନାହିଁ, ଏବଂ (v) ଅନୁସନ୍ଧାନ ଅଧିକାରୀ ତାହା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ରିପୋର୍ଟରେ କାରଣ ସହିତ ତାଙ୍କ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ କରନ୍ତିନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀର ସେବାରେ ଥିବା ଦୁଇ ଜଣ କର୍ମଚାରୀ 1959 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 10 ତାରିଖରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ସେବା 1960 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 15 ତାରିଖରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ଯିଏ ଜଣେ ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଏକ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ନିରନ୍ତର ସେବା କରୁଥିଲେ, ସେ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 25F ଅନୁଯାୟୀ କିଛି ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ ଏବଂ ଧାରା 25B ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ଯିଏ ବାରଟି କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସ ମଧ୍ୟରେ ବାସ୍ତବରେ 240 ଦିନରୁ ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଁ ଏକ ଶିଳ୍ପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ଶିଳ୍ପରେ ଏକ ବର୍ଷର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେବା ସମାପ୍ତ କରିଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବ । ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା ଯେ ଏହି ଦୁଇ ଶ୍ରମିକ ନିଯୁକ୍ତି ଅବଧି ଭିତରେ 11ଟି କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସରୁ କମ୍ ସମୟ ପାଇଁ 240 ଦିନରୁ ଅଧିକ ଦିନ କାମ କରିଥିଲେ ।

1963
ସୁର୍ ଏନାମେଲ ଏବଂ ଷ୍ଟାମ୍ପିଂ ୱାର୍କସ୍ (ପି) ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ଏହି ଦୁଇ ଶ୍ରମିକ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947ର ଧାରା 25Fର ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ ବୋଲି ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ।

କୌଣସି ଶିଳ୍ପରେ ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ଏକ ବର୍ଷର ନିରନ୍ତର ସେବା ସମାପ୍ତ କରିଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଏହା ଦର୍ଶାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସେ 12 କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସରୁ ଅଧିକ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି 12 କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସରେ ସେ 240 ଦିନରୁ ଅଧିକ ଦିନ କାମ କରିଥିଲେ । କାର୍ଯ୍ୟଦିବସ ସଂଖ୍ୟା 240 ଦିନରୁ କମ୍ ନୁହେଁ, କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଧାରା 25B ର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହେବ ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 681/1962 ।

ମାମଲା ସଂଖ୍ୟା 1960ର VIII-167ରେ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ପଞ୍ଚମ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ 13 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1961 ତାରିଖର ରାୟରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ପି. କେ. ସେନ ଗୁପ୍ତା* ଏବଂ *ଡି. ଏନ୍. ମୁଖାର୍ଜୀ* ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ *ଜନାର୍ଦନ ଶର୍ମା* ।

1963, ମେ 7 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଏହାର ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ଏହି ବିବାଦ 11 ଜଣ ଶ୍ରମିକଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗର ପଞ୍ଚମ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆବେଦନରେ ଆମେ ସେହି 11 ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ତିନି ଜଣଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜଡ଼ିତ, କାରଣ ଏହି ତିନି ଜଣଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ କମ୍ପାନୀକୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ହେଲେ ମାଣିକ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ, ନଗେନ ବୋରା ଏବଂ ମନୋହରନ ।

ପ୍ରଥମେ ଆମେ ମାଣିକ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସଙ୍କ ମାମଲା ଉପରେ ବିଚାର କରିବା । ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ 23 ଅକ୍ଟୋବର,1959 ରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ନୋଟିସ୍ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ତାଙ୍କ ତ୍ରୁଟି ହେତୁ ଅନେକ ସାମଗ୍ରୀ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥିଲା । କମ୍ପାନୀ କାହିଁକି ତାଙ୍କ

ବିରୋଧରେ ଶୃଙ୍ଖଳାଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ନୋଟିସ୍ ପାଇବାର 48 ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ କାରଣ ଦର୍ଶାଇବାକୁ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଅକ୍ଟୋବର 25 ତାରିଖର ତାଙ୍କ ଉତ୍ତରରେ ସେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ଦୋଷକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଯେ ତ୍ରୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ ସାମଗ୍ରୀ ବିଷୟରେ ସେ ସୁପରଭାଇଜର ଏବଂ ସର୍ଦ୍ଦାରମାନଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପରାମର୍ଶ ଅନୁଯାୟୀ ଧାର ଅଂଶକୁ ରଙ୍ଗ କରିଥିଲେ । ପରିଚାଳନା ଅନୁଯାୟୀ, 1959 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 29 ତାରିଖରେ ମାଣିକଙ୍କ ବିରୋଧରେ ତଦନ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ ପରିଚାଳକଙ୍କ ରିପୋର୍ଟ ଆଧାରରେ ତାଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । 11 ନଭେମ୍ବର 1959 ରେ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ "ଏକାକୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଜଣକ ସହିତ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ଭାବରେ, ଉପରିସ୍ଥ ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ପରିଚାଳନାର କୌଣସି ଆଦେଶର ଇଚ୍ଛାକୃତ ଅବଜ୍ଞା କିମ୍ବା ଅବମାନନା କରିଥିବାରୁ" ତାଙ୍କୁ କମ୍ପାନୀର ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ।”

ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ମାଣିକ କମ୍ପାନୀର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ କିଛି କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ କିଛି ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଯେ ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନିୟମ ପାଳନ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହା ପରେ ଏହା ପରିଚାଳନା ତରଫରୁ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ ପ୍ରମାଣକୁ ଯାଞ୍ଚ କଲେ ଏବଂ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ମାଣିକ ଅବମାନନା କିମ୍ବା ଅବଜ୍ଞା ପାଇଁ ଦୋଷୀ ଥିଲେ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବାକୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ବସ୍ତୁ ନଥିଲା, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ପାରିତ ହୋଇଥିଲା । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ କମ୍ପାନୀର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ହୋଇଥିବା କଥିତ କ୍ଷତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହା ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ ଯାହା ବରଖାସ୍ତ ହେବାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ତଦନୁସାରେ, ଏହା କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ଏହି ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଶ୍ରୀ ସେନ ଗୁପ୍ତା ନିବେଦନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉପରେ ଯିବାକୁ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ପାଇଁ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ନଥିଲା । ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନିୟମ ପାଳନ କରାଯାଇ ନାହିଁ

1963
ସୁର୍ ଏନାମେଲ ଏବଂ ଷ୍ଟାମ୍ପିଂ ୱାର୍କସ୍ (ପି) ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ବୋଲି ଭାବିବାରେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ତ୍ରୁଟିଯୁକ୍ତ ଥିଲେ । ମାଣିକ ଏବଂ ଜଣେ ବିରିଞ୍ଚିଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ମିଳିତ ତଦନ୍ତ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଛି । ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ତଦନ୍ତରେ କାହାରି ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇ ନଥିଲା । କେବଳ ମାଣିକ ଏବଂ ବିରିଞ୍ଚିଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ସୁପରଭାଇଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ରିପୋର୍ଟର ସାମ୍ନା କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ ପଚରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମିଥ୍ୟା ରିପୋର୍ଟ କାହିଁକି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବେ । ସେମାନେ ଯାହା କହିଥିଲେ ତାହା ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇନାହିଁ । ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ "ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ କାହିଁକି ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମିଥ୍ୟା ରିପୋର୍ଟ କରିବେ ତାହା ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାରେ ସେମାନେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇଥିଲେ" । ଆମ ମତରେ, ଏପରି କହିବା ଶବ୍ଦର ଅପବ୍ୟବହାର ହେବ ଯେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ତଦନ୍ତ କରିବା ସହିତ ସମାନ । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଯଦି ପ୍ରାକୃତିକ ନ୍ୟାୟର ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ଘରୋଇ ତଦନ୍ତ ପରେ ଜଣେ ଶିଳ୍ପ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସେବା ସମାପ୍ତ ହୁଏ ଏବଂ ତଦନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅଯୌକ୍ତିକ ହୁଏ ନାହିଁ, ତେବେ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଉକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଯଥାର୍ଥତା କିମ୍ବା ସଠିକତା ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ଗତ କିଛି ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଆସିଥିବା ଅନେକ ମାମଲାରେ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ କେତେକ ନିଯୁକ୍ତିଦାତା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଭୁଲ ବୁଝିଛନ୍ତି, ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରକାର ତଦନ୍ତ ଶିଳ୍ପ ଆଇନର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଶୃଙ୍ଖଳାଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ ରକ୍ଷା କରିବ । ଏହି ମନୋଭାବ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ ଧାରଣା ଅଟେ । ଏକ ତଦନ୍ତ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ (i) କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ହୋଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇ ନାହିଁ, (ii) ଅଭିଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସାଧାରଣତଃ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇନାହିଁ (iii) ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଜେରା କରିବାକୁ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଉଚିତ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇନାହିଁ, (iv) କୌଣସି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଯଦି ସେ ଚାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ନିଜ ସହିତ ସାକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଏକ ଉଚିତ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇନାହିଁ, ଏବଂ (v) ଅନୁସନ୍ଧାନ ଅଧିକାରୀ ସେହି ବିଷୟରେ ତାଙ୍କ ରିପୋର୍ଟରେ କାରଣ ସହିତ ତାଙ୍କ ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ କରନ୍ତିନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଅନୁସନ୍ଧାନକାରୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ, ଯାହାଙ୍କ ବିବୃତ୍ତି

କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟରେ ନିଆଯାଇଥିଲା, ଜେରା ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ କରାଯାଇ ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ସେମାନେ ତଦନ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ନଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ରିପୋର୍ଟଗୁଡିକ ତଦନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ସମୟରେ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଏପରିକି ଯଦିଓ ରିପୋର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଥାନ୍ତେ ଏବଂ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜେରା କରିବାକୁ ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହା କହିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାନ୍ତା ଯେ ତାହା ଏକ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସୁଯୋଗ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏହି ମାମଲାରେ ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ ବିବୃତ୍ତି ଦେଇଥିଲେ ସେମାନେ ତଦନ୍ତରେ ଆଦୌ ଉପସ୍ଥିତ ନଥିଲେ । ଯେ କୌଣସି ଦିଗରୁ ଏହି ମାମଲାର ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଉ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅଣଦେଖା କରିବା ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା ।

ପୁଣି ଏକ କୌତୁହଳର ଘଟଣା ହେଉଛି ଯେ ଜାଣିଶୁଣି କଞ୍ଚାମାଲ ନଷ୍ଟ କରିଥିବା ଅଭିଯୋଗରେ ମାଣିକଙ୍କୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବାକୁ ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସୁପାରିଶ କରିଥିବାବେଳେ ପରିଚାଳନା ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଏହି ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ସମ୍ପର୍କରେ ନଥିଲା । ଏହି ଆଦେଶରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଯେ, "ଆପଣ ଏକାକୀ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଜଣକ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି, ଉପରିସ୍ଥ କିମ୍ବା ପରିଚାଳନାର କୌଣସି ଆଦେଶକୁ ଇଚ୍ଛାକୃତ ଭାବେ ଅବଜ୍ଞା କିମ୍ବା ଉଲଂଘନ କରିଥିବାରୁ ଆପଣଙ୍କୁ କମ୍ପାନୀର ସେବାରୁ ବରଖାସ୍ତ କରାଯାଇଛି ...." ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ 1959 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 23 ତାରିଖରେ ମାଣିକଙ୍କୁ ପଠାଯାଇଥିବା ଆରୋପ ପତ୍ରରେ "ଇଚ୍ଛାକୃତ ଅବଜ୍ଞା କିମ୍ବା ଅବମାନନା" ର କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଅବମାନନା କିମ୍ବା ଅବଜ୍ଞା ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିନଥିଲେ । ଏହା ବୁଝିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ସମ୍ପତ୍ତିର କ୍ଷୟକ୍ଷତି ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିବାବେଳେ ଏବଂ ତଦନ୍ତ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ରିପୋର୍ଟ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିବାବେଳେ, ଅନ୍ୟ କିଛି ପାଇଁ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ କିପରି ଦିଆଯାଇଥିଲା । ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତାହା ହିଁ ଏକ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଆଧାର ହେବ ।

ଯଦିଓ ଆମେ ଶ୍ରୀ ସେନ୍ ଗୁପ୍ତା ଆମକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିବା ପରି ଅନୁମାନ କରୁ ଯେ ମାଣିକଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ବରଖାସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା କାରଣ ସେ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ

ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶରେ ଏହି ବିବୃତି ଭୁଲ ଭାବରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ ବରଖାସ୍ତ ହେବାର କାରଣ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୃତ ଅବମାନନା କିମ୍ବା ଅବଜ୍ଞା ଥିଲା, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଯଥାର୍ଥ ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ, ଘରୋଇ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ତଦନ୍ତ ହୋଇନଥିବାରୁ ନିଯୁକ୍ତିଦାତା କେବଳ ଅଭିଯୋଗର ସତ୍ୟତା ବିଷୟରେ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିପାରିବେ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ଆମେ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏହାଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ସଠିକତା ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ନୁହଁ କାରଣ, ସାଧାରଣତଃ ତଥ୍ୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲରେ ଆପତ୍ତି କରିବାକୁ ଅନୁମତି ନାହିଁ । ଆମ ମତରେ, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କମ୍ପାନୀ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ବରଖାସ୍ତ ଆଦେଶକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବାତିଲ କରି ମାଣିକଙ୍କୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଏବେ ନଗେନ ବୋରା ଏବଂ ମନୋହରନଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଆସିଲେ, ଆମେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ଯେ ସେମାନେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଶ୍ରମିକ ଥିଲେ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କ ସେବା ସମାପ୍ତ କରିବାର ଆଦେଶ କେବଳ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଆଇନର ଧାରା 25F ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଅଣ-ଅନୁପାଳନ ହେତୁ ମନ୍ଦ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟଥା ନୁହେଁ । ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ମାଧ୍ୟମରେ କିଛି ଦେୟ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଶ୍ରୀ ସେନ୍ ଗୁପ୍ତା ଯୁକ୍ତି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଯେ ଏହି ଦୁଇଜଣ ଅସ୍ଥାୟୀ ଶ୍ରମିକ ହୋଇଥିବାରୁ ସେମାନେ ଧାରା 25F ର ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ଆମ ପାଇଁ ଅନାବଶ୍ୟକ, କାରଣ ଏହା ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛି ଯେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଶ୍ରମିକମାନେ ମଧ୍ୟ ଧାରା 25F ର ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ବୋଲି ଧରିଲେ, ନଗେନ ବୋରା କିମ୍ବା ମନୋହରନ ସେହି ବିଭାଗର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ମଧ୍ୟରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଏହି ଧାରାର ସରଳ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ କେବଳ ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ଯିଏ ଜଣେ ନିଯୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଏକ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ନିରନ୍ତର ସେବାରେ ଅଛନ୍ତି, ଏହାର ସୁବିଧା ପାଇବାକୁ ହକଦାର । "ଧାରା 2(eee) ରେ "ନିରନ୍ତର ସେବା" କୁ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ସେବା ଭାବେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ଏଥିରେ ଏପରି ସେବା ସାମିଲ ରହିଛି ଯାହା କେବଳ ଅସୁସ୍ଥତା କିମ୍ବା ଅଧିକୃତ ଛୁଟି କିମ୍ବା ଦୁର୍ଘଟଣା କିମ୍ବା ଧର୍ମଘଟ କାରଣରୁ, ଯାହା ବେଆଇନ ନୁହେଁ, ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ,

କିମ୍ବା ତାଲାବନ୍ଦ କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଦ, ଯାହା ଶ୍ରମିକଙ୍କ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କାରଣରୁ ହୋଇନଥାଏ । "ଏକ ବର୍ଷର ନିରନ୍ତର ସେବା" ର ଅର୍ଥ ଧାରା 25B ରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ଏହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ଯିଏ ବାରଟି କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଶିଳ୍ପରେ 240ରୁ ଅଧିକ ଦିନ କାମ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଶିଳ୍ପରେ ଏକ ବର୍ଷର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେବା ସମାପ୍ତ କରିଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବ । ନଗେନ ବୋରା ଏବଂ ମନୋହରନ ଉଭୟଙ୍କୁ 1959 ମସିହା ମାର୍ଚ୍ଚ 10 ତାରିଖରେ ପୁନଃନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନଙ୍କର ସେବା 15 ଜାନୁଆରୀ, 1960 ରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ମୋଟ ନିଯୁକ୍ତି ଅବଧି 11 ମାସରୁ କମ୍ ଥିଲା । ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ 10 ମାର୍ଚ୍ଚ 1959 ରେ ସେମାନଙ୍କର ପୁନଃନିଯୁକ୍ତି ପୂର୍ବରୁ କମ୍ପାନୀ ଅଧୀନରେ ସେମାନଙ୍କର ପୂର୍ବ ନିଯୁକ୍ତିର ଅବଧିକୁ ଏକ ବର୍ଷର ଅବଧି ଗଣନା କରିବା ସମୟରେ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ସାଧାରଣ ଆଧାର ଯେ 10 ମାର୍ଚ୍ଚ 1959 ରେ ସେମାନଙ୍କର ପୁନଃ ନିଯୁକ୍ତି ଏକ ନୂତନ ନିଯୁକ୍ତି ଥିଲା । ତେଣୁ ସ୍ଥିତିଟି ହେଉଛି ଯେ 11ଟି କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସରୁ କମ୍ କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ଦୁଇ ଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି 240 ଦିନରୁ ଅଧିକ ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଆମ ମତରେ ଏହା ଧାରା 25B ର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବ ନାହିଁ । ଜଣେ ଶ୍ରମିକ ଏକ ଶିଳ୍ପରେ ଏକ ବର୍ଷର ନିରନ୍ତର ସେବା ସମାପ୍ତ କରିଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଥମେ ଏହା ଦର୍ଶାଇବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସେ 12 କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସରୁ ଅଧିକ ସମୟ ନିଯୁକ୍ତି ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି 12 କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସ ମଧ୍ୟରେ 240 ଦିନରୁ ଅଧିକ ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଯେଉଁଠାରେ, ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ପରି, ଶ୍ରମିକମାନେ 12 କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ମାସର ଅବଧି ପାଇଁ ଆଦୌ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି, ପ୍ରକୃତ କାର୍ଯ୍ୟ ଦିବସ 240 ଦିନ କିମ୍ବା ଅଧିକ ବୋଲି ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ହୋଇଯାଏ । କାରଣ, ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ, କାର୍ଯ୍ୟଦିବସ ସଂଖ୍ୟା 240 ଦିନରୁ କମ୍ ହୋଇନଥିବାରୁ, କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଧାରା 25B ର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ ହେବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଛୁ ଯେ ଏହି ଦୁଇ ଶ୍ରମିକ ଧାରା 25Fର ଲାଭ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ବୋଲି ବିଚାର କରି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ, ନଗେନ ବୋରା ଏବଂ ମନୋହରନଙ୍କୁ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦେଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଆମେ ବାତିଲ କରିଛୁ ।

1963

ସୁର୍ ଏନାମେଲ ଏବଂ ଷ୍ଟାମ୍ପିଂ ୱାର୍କସ୍ (ପି) ଲିମିଟେଡ଼ ବନାମ ଶ୍ରମିକମାନେ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ତେଣୁ ମାଣିକ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାସଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ନଗେନ ବୋରା ଏବଂ ମନୋହରନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ତେବେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ହାଜର ହୋଇଥିବା ଶ୍ରୀ ସେନ୍ ଗୁପ୍ତା ଆମକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ଆଦେଶର ଅନୁପାଳନରେ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇସାରିଥିବା ଦେୟକୁ ବିଯୋଗ କରି ଆବେଦନକାରୀ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ପ୍ରକାରେ ଦେୟ ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ଆମର କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ ଏହାର ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଏହି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପାଳନ କରିବେ । ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ଆଂଶିକ ଭାବେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

<u>**ଅସ୍ୱୀକରଣ**</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।